

Chân Trời Mới

Văn Phẩm Nguồn Sống - Cơ Quan Truyền Thông Tin Lành

Nhân Vật Quan Trọng Nhất

Tuần báo Time của Hoa Kỳ trong số ra ngày 25/12/2006 -1/1/2007 đã có hình bìa in Nhân Vật Trong Năm 2006, tức là "Person Of The Year". Nhưng lần này thay vì in hình ảnh một thủ lĩnh quốc gia, một nhân vật trong kinh tế, khoa học hay xã hội trên thế giới như thường lệ, báo này chỉ in một màn ảnh của chiếc máy điện toán computer để trên bàn. Đặc biệt là màn ảnh ấy lại là một tấm gương bằng giấy bạc mà ta có thể soi mặt mình. Bên dưới chiếc máy điện toán là một chữ "YOU" in đậm nét và còn có hàng chữ giải thích: "Yes, you. You control the Information Age. Welcome to your world." Tạm dịch là: "BẠN. Vâng, chính bạn. Bạn chế ngự Thời Đại Thông Tin này. Mời bạn bước vào thế giới của bạn."

Sau khi tờ báo này ra đời, đã có hơn 800 độc giả gửi thư về cho ý kiến.

Một người viết: "Tôi rất xúc động vì báo Time đã chọn tôi làm Nhân Vật Trong Năm. Tôi vừa tìm được một việc làm trong công ty Google và tôi có thể tham gia vào cuộc cách mạng dùng năng lực của người sử dụng này. Không thể tưởng tượng nổi, tôi may mắn biết chừng nào vì được sống trong thời đại này của lịch sử nhân loại. Bài báo các bạn viết rằng Web 2.0 là "một dụng cụ phối hợp tất cả đóng góp của hàng triệu người và khiến cho họ trở thành quan trọng" và những con người giúp nhau vô tư. Tôi xin nhấn mạnh điểm này, người ta sẽ giúp nhau nếu họ tin rằng việc làm ấy là quan trọng. Mọi người sẽ bỏ phiếu, sẽ lên tiếng nếu họ nghĩ rằng làm như thế là quan trọng. Đây thật sự là cuộc cách mạng dân chủ và nhân quyền và như báo đã nói, mới chỉ bắt đầu đó thôi. Galen Panger.

Một độc giả khác viết: "Trong thời đại mà chủ nghĩa cổ võ cho bản thân lan tràn và không ai kiểm chế, báo đã lựa chọn tuyệt hảo. Xin cảm ơn vì chiếc gương ngoài bìa. Tôi không sao

rời mắt khỏi Tôi, tôi, tôi được!!" Brian O'neil.

Trong số hơn 800 độc giả của báo Time cho ý kiến về Nhân Vật Trong Năm, có 32 người nói rằng: Tôi không thể nhận phần thưởng này.

Báo Time số 12/25/2006- 1/1/2007 đã phát hành tới 6 triệu 965 nghìn ấn bản và như thế là gần 7 triệu người đã được soi mặt trong gương ở bìa báo và được gọi là Nhân Vật Trong Năm 2006.

Khi CTM đến tay bạn thì ta đã vào năm Đinh Hợi, một năm mà nhiều người muốn cho nó đi qua cho nhanh để khỏi bị liên can đến sinh vật biểu tượng không mấy sạch sẽ này!! Trong khi đó thì nhiều người cầm tờ báo Time trên tay hân hoan vì mình được kể là Nhân Vật Trong Năm do báo chọn.

Các nhân vật xưa nay được báo Time chọn rất là vinh dự, vì được cả thế giới biết đến. Nhưng nhân vật trong năm 2006 lại là chính bạn - người đã đọc số báo Time kể trên hay đang đọc các hàng chữ này. Bạn có thấy vinh dự hay không? Hay bạn cũng như một thiếu số độc giả, bảo rằng: Tôi không dám nhận.

Nhiều người cho rằng mình là quan trọng hơn cả, và cả đời chỉ lo cho bản thân. Từ miếng ăn cho đến y phục và những gì có mặt chung quanh mình. Đó là tính ích kỷ vốn có của con người.

Nhưng báo Time không phải là cơ quan đầu tiên bầu chọn BẠN là người quan trọng nhất đâu.

Kinh Thánh cho chúng ta biết rằng Thượng Đế, Đức Chúa Trời, đã coi mỗi con người chúng ta được sinh ra đời là một nhân vật quan trọng. Quan trọng đối với vũ trụ vạn vật, đối với thiên sứ và cả đối với ma quỷ nữa.

Kinh Thánh ghi rằng:

Vì Đức Chúa Trời thương yêu nhân thế (có BẠN trong đó) nên đã ban cho Con Một của Ngài, hầu cho hễ ai tin nhận Con ấy, không bị diệt vong mà được sự sống vĩnh hằng (Phúc Âm

Giăng 3:16).

Ngài (Đức Chúa Trời) đã không tiếc chính Con mình, nhưng vì tất cả chúng ta (kể cả BẠN và tôi) mà phó con ấy cho, thì Ngài (Đức Chúa Trời) há chẳng cũng sẽ ban mọi sự luôn với Con ấy cho chúng ta sao? (Rô-ma 8:32).

Đức Chúa Trời thương yêu quý mến mỗi chúng ta kể cả BẠN và tôi hơn tất cả những gì có mặt trong vũ trụ này. Đặc biệt không phải nhân loại chúng ta tốt lành gì, nhưng tất cả đều là phạm nhân, đáng bị trừng phạt tử hình. Tình thương của Chúa đã khiến cho Ngài ra tay cứu vớt mọi người và cho đặc ân làm con của Ngài.

Nếu được báo Time chọn làm Nhân Vật Trong Năm, ai cũng vinh dự. Nhưng nếu mọi người biết rằng Chúa thương yêu mình, đã sai Chúa Giê-xu vào đời làm sinh tế chuộc tội cho mỗi chúng ta, kể cả BẠN và tôi, và nếu BẠN tin nhận Chúa Giê-xu thì Chúa sẽ nhận làm con của Ngài. Điều này chắc chắn quan trọng hơn địa vị trên bìa của tờ báo Time rất nhiều.

Chúa tôn trọng mỗi chúng ta, đến nỗi đã từ trời giáng thế làm người và chịu hy sinh trên thập giá đền tội cho mỗi chúng ta.

BẠN quan trọng nhất trong vạn vật vì vậy bạn không thể cúi mình thờ phượng một bức tượng nào bằng gỗ, đá, bữu thạch hay vàng bạc được. Vì BẠN được tôn trọng hơn vật chất. BẠN chỉ tôn thờ Chúa là Đấng Sáng Tạo ra BẠN mà thôi.

BẠN quan trọng nên bạn cũng không thể nào quỳ gối tôn thờ bất cứ con người nào trong nhân loại. Vì mọi người đều đã phạm tội không đạt đến tiêu chuẩn thiện lành của Chúa. Những người cùng đắm chìm trong bể tội, không ai có quyền năng gì để cứu ai khác cả, chỉ có Chúa là Đấng từ trời, có thể giải cứu mỗi chúng ta. Chính vì thế mà Chúa mới đáng cho BẠN tôn thờ.

Trước mặt Chúa, BẠN rất quan trọng, nhưng bạn không thể tự phụ hay tự tôn, mà chỉ có thể cảm kích tình

thương cứu vớt của Chúa đã ra tay cứu BẠN và hưởng ứng tình thương đó bằng lòng tin. Vì khi bạn tin Chúa, thì mọi đặc quyền đặc ân của Chúa dành cho bạn, bạn sẽ nhận được và sống hạnh phúc thành công trên mặt đất này.

Trong mùa Xuân Đỉnh Hội, tôi xin mời bạn tin nhận Chúa Giê-xu là Đấng đã thương yêu bạn, hy sinh chuộc tội cho bạn và sẵn sàng ban cho bạn đời sống mới, đẹp đẽ như những bông hoa tươi thắm đón chào tiết xuân ngoài kia.

Bạn nên nhớ rằng Chúa muốn cứu

bạn ra khỏi cõi trầm luân và án phạt dành cho kẻ tội phạm, nên Chúa Giê-xu đã từ trời vào đời hy sinh chết thay chỗ cho bạn. Khi bạn bằng lòng tin nhận như thế thì bạn được giải cứu và bước vào một cuộc đời mới. Năm mới chỉ có ý nghĩa khi nào ta thật sự được đổi mới trong tâm hồn, và cuộc đổi mới ấy ngoài việc tin nhận Chúa Giê-xu ra, không có nhân vật nào, quyền năng nào thực hiện được.

Thời gian sẽ cũ dần. Năm mới nhanh chóng qua đi và năm khác lại

đến. Thấm thoát đời người dù có gì chẳng nữa, cũng sẽ cũ mòn như y phục. Nhưng cuộc đời trong niềm tin đặt nơi Chúa Giê-xu sẽ đổi mới mãi với niềm vui, an bình và tràn đầy hy vọng. Ước mong bạn có dịp bình tâm suy nghĩ những lời này và làm một quyết định quan trọng, đó là bằng lòng tin nhận Chúa Giê-xu cho cuộc đời được hoàn toàn đổi mới. Xin đừng ai khước từ vinh dự này.

Nguyễn Sinh

Khi Mùa Xuân Trở Lại

Mới đó mà gần 3 tháng tôi mới trở lại khu apartment này. Nơi đây, tôi và Thúc sống chung suốt mười mấy năm cho đến khi nó về Việt Nam cưới vợ và mang sang đây, còn tôi, lặng lẽ cuốn gói ra đi bỏ lại sau lưng biết bao kỷ niệm. Trước khi đến nhà tôi đã phải cẩn thận gọi điện thoại cho Thúc vì tôi biết rằng một người có gia đình không rảnh rỗi như hồi còn độc thân nữa. Thúc cho tôi biết vợ nó không có ở nhà, điều này làm tôi thấy thật thoải mái. Tôi tò mò muốn biết nó sống thế nào trong ba tháng nay, và lại nói chuyện tâm tình với nó mà có vợ nó kề bên thì sao mà cởi mở cõi lòng. Tôi nghĩ nó sẽ ra đón tôi với nét mặt hớn hở đầy sức sống và lặp lại câu nói mà nó luôn dùng để chứng minh là nó làm đúng. “Thấy anh mày chưa? Cần học hỏi anh nè chú em.” Tôi đậu xe trước nhà và cố ý bóp còi để Thúc biết là tôi có mặt. Hai phút đã trôi qua chẳng thấy mặt mũi nó đâu, tôi đành đi vào nhà vì cửa nhà không khóa. Tôi thoáng buồn. Suốt ba tháng không gặp mặt nhau mà nó không sốt sắng chạy ra để đón tôi. Bước vào phòng khách, tôi thấy mọi thứ thật lộn xộn, không khác hơn hồi hai tháng độc thân sống với nhau. Tôi cất tiếng gọi lớn “Thúc ơi, tao đến rồi nè, mày đâu rồi,” tôi nghe nó trả lời trong phòng ăn, tôi cảm thấy hối hận, biết đâu nó không ra đón tôi vì nó đang chuẩn bị bữa ăn tối. Tôi vội đi vào, hồi ơi, tôi gần như không nhận ra nó nữa. Tóc tai, râu ria nó như một người rừng hoang dã, xung quanh nó vỏ chai bia, thức ăn thừa thãi, và chén bát ở bồn rửa chén đầy ắp trông thật dơ bẩn.

Thấy tôi bước vào, nó gần như đứng dậy không nổi nhưng ánh mắt nó nhìn tôi trông thật đau đớn, đầy thất vọng. Tôi vội cất tiếng “Chuyện gì đã xảy ra với mày, nói cho tao nghe. Tại sao mày lại ra nông nỗi này? Vợ mày đâu? Vợ chồng mày cãi lộn phải không? Tao đã nói rồi, mày chỉ giỏi ăn hiếp tao thôi, chứ gặp người khác họ không thể nhịn mày nổi.” Nó ngược nhìn tôi và từ mắt nó, những giọt nước mắt đau đớn chảy dài. Nó thì thầm “Thu đã bỏ tao đi với người khác rồi.” Tôi nghe một luồng hơi lạnh chạy qua sống lưng của mình, tôi hiểu tại sao Thúc trở nên bệ rạc và đau khổ như vậy. Tôi là người chứng kiến làm ngày làm đêm để giành tiền về Việt Nam cưới Thu của Thúc. Nó sống và hạnh phúc bởi những lá thư Thu gửi cho nó. Thế mà chỉ có ba tháng thôi, lẽ nào đã chấm dứt cuộc tình suốt ba năm của nó. Tôi không tin được điều đó, tôi không thể nào tin được. Tôi vực nó đứng dậy và bảo nó “đứng dậy, rửa mặt, chải đầu tóc của mày, và thay quần áo. Rồi nói cho tao nghe đầu đuôi xem chuyện gì đã xảy ra. Mày làm gì như là người chết rồi vậy.

Nếu Thu quay lại mà thấy mày như vậy nó sẽ khinh mày nhiều hơn là thương.” “Nó sẽ chẳng bao giờ trở lại. Nó đã ra đi vĩnh viễn.” Thúc chán nản trả lời tôi. Tôi thật sự giận dữ “Sao mày biết chắc như vậy? Mà nếu nó không trở lại thì mày chết luôn hay sao? Lòng kiêu ngạo của mày cao hơn núi mà chỉ vì Thu mà sụp đổ hết rồi sao, theo tao ngay.” Tôi lôi nó vào phòng tắm, pha nước và đẩy nó vào đó. Tôi lấy quần áo sạch và khăn tắm quăng vào đó và nói với nó rằng “Mày tắm rửa và thay đồ rồi ra nói chuyện sau. Tao dọn dẹp cho mày đây, tao biết Chúa thử thách tao mới để tao gặp mày.” Câu nói vừa thoát ra từ cửa miệng tôi, tôi liền cảm thấy ớn lạnh và phần nào hổ thẹn vì tôi là thành viên trong ban chứng đạo ở nhà thờ. Tôi đã từng làm chứng cho bao nhiêu người tin Chúa. Nhưng với Thúc thì nó cứ hứa lần hứa lượt và dùng bao nhiêu lý lẽ để khước từ. Tôi thờ dài và thầm nghĩ chỉ có Chúa mới có thể cứu nó mà thôi.

Tôi nhanh nhen dọn dẹp bàn ăn, vứt biết bao là rác rưởi và sẵn tay áo giải quyết đống chén cao ngất. Vừa làm tôi vừa lớn tiếng hối thúc Thúc vì bao tử tôi đã bắt đầu réo gọi. Tôi nấu nước sôi để nấu mì gói cho cả hai đứa. Thúc bước ra khỏi nhà tắm với bộ quần áo sạch trông nó có phần nào đỡ hơn nhưng về mặt nó thì giống như mùa đông lạnh lẽo. Tôi đẩy tô mì còn bốc khói về phía nó và cả hai đứa bắt đầu ăn, nhưng không ai nói với ai một lời nào. Tôi tôn trọng sự im lặng của nó. Nó nuốt không nổi tô mì. Tôi hiểu được nó đau khổ dường nào. Thật tình yêu của nó đối với Thu mãnh liệt biết bao! Cuối cùng, nó đẩy tô mì bỏ dở về phía tôi và nói “Tao nuốt không nổi, mày giải quyết giùm tao. Tối nay mày ngủ lại đây với tao cho có bạn. Nếu hôm nay mày không tới, có lẽ ngày mai tao không còn nữa.” Tôi ảm ức trong lòng nhưng không muốn cãi nhau với nó lúc này. Tôi biết nó cần có tôi bên cạnh để an ủi nó nhưng tính kiêu ngạo đã không cho phép nó gọi tôi. Suốt bao năm bè bạn với nhau, nó luôn cho mình là khôn ngoan và hiểu biết hơn tôi. Nó kiêu ngạo và chỉ tin vào nó hơn bất cứ người nào tôi từng biết. Nhưng nó thật sự là một người bạn tốt, chân thật hết lòng lo lắng cho bạn bè. Chúng tôi cùng là con mồ côi, tôi được ông bà nội nuôi dưỡng còn nó thì sống với người dì. Chúng tôi được chủ ghe cho đi khỏi tốn tiền vì hai đứa đang ở tuổi thanh niên mới lớn có thể giúp đỡ những công việc nặng cũng như nhẹ trên tàu như là tát nước hay kéo tàu. Đó là lý do chúng tôi trôi dạt đến đất nước này, trở

thành bạn tri kỷ chia ngọt sẻ bùi, dựa vào nhau mà sống, học hành, và làm việc.

Tôi lớn lên trong gia đình ông bà nội yêu kính Chúa nên tôi có đức tin mạnh mẽ nơi Ngài, còn Thúc thì không được may mắn như tôi. Nó không tin vào bất cứ quyền năng siêu phàm nào kể cả Chúa. Nó không hề nhạo báng hay chỉ trích tôi mỗi khi tôi đọc Kinh Thánh và nói về Chúa với nó, nhưng nó không thực sự tin Chúa có thể thay đổi tấm lòng cứng cõi của nó. Mỗi khi nó nghe được một bài giảng hay trên đài phát thanh Tin Lành, hay đọc một bài viết hay trên báo “Chân Trời Mới” (tôi luôn cung cấp cho nó đầy đủ những tài liệu này.) Nó ký ngân phiếu cho tôi và nhờ tôi dâng hiến giúp nó. Nó bảo rằng nó cảm thấy được sự bình yên trong tâm hồn, thoải mái yêu thương ngọt ngào nhưng tin Chúa thì nó chưa tin. Nó vừa học vừa làm, làm ngày không đủ nó làm luôn ban đêm và làm luôn ngày Chúa Nhật. Niềm vui của nó là để giành dụm thật nhiều tiền để tạo dựng một gia đình hạnh phúc, đầy đủ trong tương lai.

Ba năm trước, Thúc quen Thu qua Hùng, một người bạn làm cùng hãng với Thúc. Hùng đưa hình cho Thúc xem và nói rằng Thu là em họ và nguyên vọng của Thu là muốn sang Mỹ sống để có điều kiện giúp đỡ gia đình. Hùng muốn kiếm người điêng dẫn và chăm chỉ làm việc, và Thúc là người mà Hùng thấy thích hợp với Thu nên Hùng điêng ra mai mối. Thế rồi họ trao đổi hình ảnh, thư từ, và email với nhau gần như mỗi ngày. Thúc làm thêm giờ để giành dụm tiền bạc lo thủ tục về cưới và bảo lãnh Thu sang Mỹ. Nó chia sẻ với tôi thật nhiều về viễn cảnh tương lai. Nó muốn sớm chấm dứt cuộc sống cô đơn mà nó phải chấp nhận từ khi còn thơ ấu. Thấy cuộc tình này quá vội vàng nhưng vốn thương bạn và thấy nó quá háo hức hy vọng, tôi không muốn làm nó thất vọng. Tôi chỉ nhẹ nhàng bảo nó từ từ tìm hiểu nhau một cách rõ ràng rồi hãy quyết định. Nó nói với tôi “Sao mà mày hay đa nghi như Tào Tháo. Nếu mày thương tao thì cầu nguyện Chúa của mày cho tao sớm sớm rước được vợ tao qua đây.”

Thế rồi ngày chờ đợi đó cũng đến. Tôi lái xe đưa nó và Hùng ra phi trường đón Thu. Thu bước ra khỏi cổng khu cách ly là chạy bay đến bên Hùng. Tôi thấy Hùng thật là sượng sùng. Hùng đẩy Thu về phía Thúc “Bây giờ cô có chồng rồi, đừng làm chuyện con nít nữa.” Thúc đến nắm lấy tay Thu. Họ cười cùng nhau nhưng nỗi vui này có phần ngưng đọng vì chuyện vừa qua. Nhưng rồi đầu cũng vào đấy. Chúng tôi đưa nhau đến một nhà hàng sang trọng ở khu Little Saigon để mừng lễ ra mắt của họ. Họ hàng và bạn bè chẳng có ai. Tôi đại diện đàn trai còn Hùng

thì đại diện đàn gái. Tôi thăm cầu nguyện cho hạnh phúc của đôi bạn trẻ mặc dù đêm đó tôi cảm thấy thật cô đơn trống vắng vì suốt mười năm trên đất khách, tôi và nó chưa hề rời nhau. Thế mà chỉ trong ba tháng, Thúc đã trở thành một con người đau khổ và bệ rạc hôm nay.

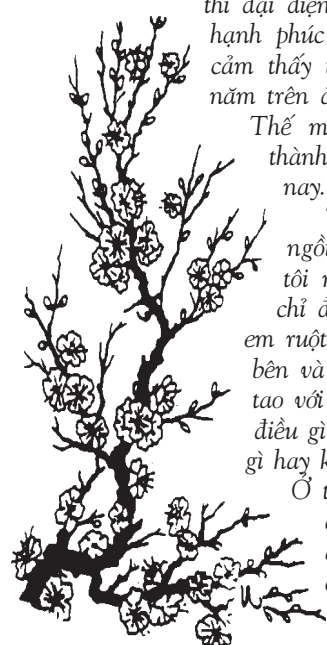
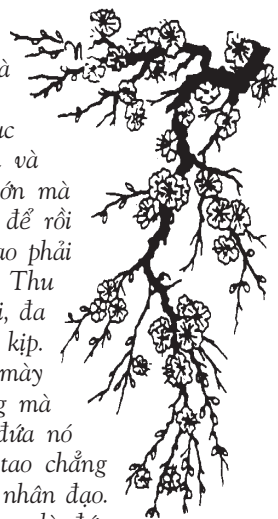
Tôi chấm dứt bữa ăn, dọn dẹp rồi đến ngồi đối diện với nó. Nhìn nó đau khổ mà tôi muốn rơi nước mắt. Tôi và nó không chỉ đơn thuần là bạn mà còn hơn cả anh em ruột. Tôi dẫn lòng không nổi, đến ngồi kế bên và choàng lấy vai nó và an ủi. “Thúc à, tao với mày còn hơn cả anh em ruột thịt. Có điều gì hãy nói xem tao có thể giúp mày được gì hay không. Mày đừng có nín lặng như vậy.

Ồ trên đời này và từng sống trong hoàn cảnh hai đứa mình, có điều gì mà giải quyết không được.” Nó nắm tay tôi thật chặt như thay lời cảm ơn. Nó hít một

hơi thật sâu như trấn tĩnh chính mình và bắt đầu kể:

“Tao chưa bao giờ chịu khuất phục một điều gì. Tao nghĩ tao thông minh và sáng suốt đâu có việc gì từ nhỏ đến lớn mà làm khó được tao. Tao quá cao ngạo để rồi nhận hậu quả hôm nay. Mày khuyên tao phải thận trọng, cần thời gian tìm hiểu Thu nhưng tao lại cho mày là thẳng đờ hơi, đa nghi, bây giờ có hối hận cũng không kịp. Mày biết Thu đi với ai không? Chắc mày không ngờ đâu. Nó đi với thằng Hùng mà tao cứ nghĩ là anh họ của Thu. Hai đứa nó diễn một màn kịch thật độc đáo mà tao chẳng chút nghi ngờ. Hùng sang đây với diện nhân đạo. Chị Hùng bảo lãnh mẹ Hùng, mà Hùng là đứa con độc nhất sống với mẹ nên nó được đi theo. Nó phải chờ ít nhất là mười năm mới được xin thẻ xanh. Đến nay mới được hơn năm năm thôi. Nó muốn rước người yêu của nó là Thu sang đây, nên nó đã dùng tao làm con vật hy sinh.” Tôi há hốc miệng nhìn nó chẳng nói nên lời. Thúc tiếp tục “Hùng biết tao cao ngạo. Nó đánh vào sự cao ngạo tự phụ của tao. Nó khen tao là người tốt nên nó có thể ký thác em họ của nó cho tao. Nó khen tao là thằng đàn ông có một không hai, tay trắng làm nên sự nghiệp, là con người tháo vát thông minh. Còn Thu, nó đã hết lời khen ngợi và cảm tạ trời đất cho Thu gặp được tao. Tao không mấy may nghi ngờ ngay cả khi Hùng đến đón Thu về nhà mẹ Hùng là dì của Thu theo lời của Hùng. Xa quê hương mọi sự đều bỡ ngỡ, có được một người dì bên cạnh để an ủi chỉ bảo mọi việc thì việc Thu qua đó đâu có gì để tao nghi ngờ? Sau đó thì hề tao đi làm là Thu vội vàng qua đó. Có hôm tao về tới nhà rồi mà gọi mãi Thu mới về. Tao linh tính có việc gì đó không ổn nhưng rồi tao lại tự trấn an, có lẽ rồi Thu sẽ ổn định và bắt đầu hội nhập vào cuộc sống mới. Tao có ngờ đâu, trong khi tao làm hai ba job để có tiền lo cho tương lai hai đứa thì họ lại âm thầm tìm mưu kế để ra đi.” Thúc ngừng lại như cố nuốt nỗi cay đắng vào lòng. Tôi lại thấy nước mắt nó rơi. Nó là người đàn ông cứng cỏi ngang tàng không chịu thua một ai, thế mà hôm nay tôi mới thấy con người thật của nó cũng chan chứa tình cảm cũng mềm yếu như ai. Tôi gọi ý nó trở lại câu chuyện “Thu đi bao lâu rồi?”

“Gần ba tuần,” Thúc tiếp tục “Thoạt đầu, thấy nhà cửa bề bộn, chén bát không rửa để ngày này qua ngày khác, rồi cứ mù giúi ngày ba bữa,” tao nói chuyện với Thu, Thu giận dỗi bảo rằng “Tôi qua đây vì việc lớn lao chứ đâu phải nấu cơm, rửa chén cho anh. Tiền anh rước tôi sang đây từ từ tôi sẽ trả chứ tôi không làm nô lệ không công cho anh đâu.” Mày biết tao rất nóng tính nhưng tao cố gắng dần lòng nói thiệt hơn với Thu rằng “Đã là vợ chồng em còn nghĩ gì đến trả lại tiền cho anh, anh chỉ muốn mình cùng nhau góp sức xây dựng một gia đình hạnh phúc.” Thu trả lời bốp chát lại với tao “Tôi nghĩ là tôi không thực hiện được đòi hỏi của anh đâu.” Tao giận dữ bỏ ra ngoài sợ ở nhà thêm to chuyện, tao cứ nghĩ Thu qua đây xa cha mẹ, anh em nên tình thân không ổn định, tao cần phải kiên nhẫn hơn. Đi tha thẩn rồi cơn giận cũng nguôi ngoai, tao ghé vào tiệm Food to go mua thức ăn để về hai vợ chồng ăn chung. Khi tao về đến nhà, Thu đã dọn đồ bỏ đi và để lại cho tao một lá thư. Tôi sốt ruột với lối kể chuyện chậm chạp của Thúc nên vội cất ngang “Thu viết cái gì? Sao mày biết là Thu đi với Hùng?” Để từ từ rồi tao nói, Thu kể hết kế hoạch của Thu và Hùng để Thu có thể qua đây. Thu nói rằng Thu chưa bao giờ yêu tao. Thu cũng không muốn gạt tao mà tại hoàn cảnh. Thu nói là Thu nợ tình cảm thì Thu không thể trả cho tao được nhưng Thu sẽ nhờ người mang trả tao sau.

Thu xin tao hãy tha cho Thu và Hùng được chung sống với nhau. Tụi nó sẽ bỏ đi một nơi xa để tao khỏi chường tai gai mắt. Đọc thư tao giận tới điên người, thảo nào mà Hùng lấy phép cả tuần lễ nay. Chúng nó có kế hoạch hẳn hoi, còn tao thì như người ở cung trăng chẳng biết gì cả. Tao cố gắng gọi cho Hùng, nó không trả lời tao. Tao chạy đến nhà bố mẹ Hùng năn nỉ ỉ ôi xin họ cho tao biết Thu và Hùng đi đâu. Họ nói là họ không biết, tao giận dữ, la hét, chửi mắng họ. Họ kêu cảnh sát bắt tao và đuổi tao ra khỏi nhà như một con chó. Kể tới đây, Thúc không cảm được lòng nấc lên tức tưởi. “Tại sao ông trời không có mắt, tao đâu có làm gì đâu mà lại để họ đối xử với tao như vậy? Tại sao việc đó không xảy ra với người có cha có mẹ hẳn hoi mà lại xảy ra với một thằng mồ côi như tao, cả đời chỉ mơ ước có một gia đình hạnh phúc? Tao đã làm gì? Tao đã làm gì sai mà nói cho tao nghe.” Không biết tự lúc nào, tôi đã cùng khóc với nó. Nếu tôi biết con người nó mềm yếu như vậy, tôi đã kiên quyết tới cùng để mang nó đến với Chúa. Tôi cất tiếng, “Thúc à, mày không làm gì sai cả, cái lỗi của mày là quá tự phụ. Tại sao mày không chịu sắp xếp mình xuống và tin nhận Chúa để mày cũng có được một người Cha Thiên Thượng sẵn sàng lắng nghe, chia sẻ và hướng dẫn cuộc đời mày. Tại sao mày không đến nhà thờ để cùng trở nên một thành viên trong gia đình những người yêu mến Chúa? Nhìn tao nè Thúc, không phải mày cũng còn có tao người bạn tri kỷ của mày sao? Tao cũng là đứa trẻ mồ côi nhưng tao không quá cô đơn và đau khổ như mày. Tao có được gia đình mới là Hội Thánh của tao, tao có người để chia sẻ hướng dẫn và giúp đỡ tao. Chỉ vì lòng mày quá cứng cỏi mà mày phải đau khổ như ngày hôm nay. Ngay lúc này, mày hãy tin Chúa đi, tao tin chắc là Chúa sẽ cứu giúp mày ra khỏi đau khổ này.” Nó ngược nhìn tôi buồn bã nói “Tao cảm ơn mày. Mày luôn là thằng bạn tốt nhưng mọi chuyện đã quá trễ rồi, lòng tao bây giờ đã đóng băng, trong đó chỉ có lạnh lẽo, cô đơn, đau khổ, và hận thù. Chúa cũng chẳng muốn vào đó mà làm gì.” Tôi lắc mạnh vai nó và nói “Đối với Chúa chẳng có khi nào là quá trễ, chỉ cần mày chấp nhận để Chúa vào lòng thì mùa xuân sẽ trở lại với mày. Hãy tin tao đi Thúc, chưa bao giờ tao tha thiết kêu mời mày như lúc này. Tao không muốn thấy mày đau khổ chết lần chết mòn mà không muốn cứu.” Thúc ngồi bất động, mắt nó nhìn vào cõi xa xăm nào đó, nét mặt nó thật sự là một mùa đông lạnh lẽo như tâm hồn của nó lúc này.

Những ngày tháng kế tiếp, Thúc vẫn cố gắng tìm kiếm tin tức của Thu và Hùng nhưng chẳng có manh mối nào. Tôi trả lại căn apartment và trở về sống với Thúc. Hai thằng cả ngày có khi chẳng nói với nhau tiếng nào. Thế rồi một chuyện tình cờ xảy ra mà tôi đưa được Thúc đến nhà thờ. Anh Thành phụ trách làm chương trình cho ban thờ phượng mỗi Chúa Nhật phải chuyển việc làm sang tiểu bang khác. Hội Thánh chưa tìm được ai thế vào công việc của anh. Tôi thì chỉ phụ giúp anh Thành chứ chưa lần nào đứng ra chịu trách nhiệm một mình. Tôi biết Thúc rất giỏi về chuyện này nên nhờ nó giúp tôi. Ban đầu nó từ chối. Về sau nó thấy mỗi tối thứ bảy, tôi vất vả làm tới làm lui mà chẳng ra gì nên lao vào làm giùm tôi. Nhưng vì nó làm nên đôi lúc ở nhà thờ bị trục trặc tôi không xoay sở được. Nhìn tôi trở về nhà với bộ mặt méo xẹo, nó thương hại và quyết định đến nhà thờ để giúp tôi công việc này. Tôi thật hết lòng cảm tạ Chúa vì Thúc càng làm càng thấy thích. Nó làm mọi việc trôi chảy như hồi anh Thành còn ở Hội Thánh khiến ban thờ phượng hết sức vui mừng và biết ơn nó. Còn ông bà mục sư cùng con

cái Chúa trong Hội Thánh xem nó như một người con trong gia đình.

Mùa giáng sinh năm đó, Thúc đã trở lại tin nhận Chúa. Thánh lễ chấm dứt, tôi chạy đến ôm chàng lấy nó, lần này tôi là đứa khóc trước. Tôi biết rằng những tảng băng trong lòng nó đã rạn nứt và tuôn chảy bởi ngọn lửa yêu thương của Chúa. Tôi nhìn trong ánh mắt Thúc, sự lạnh lẽo âm đạm của mùa đông đã qua đi.

Sau khi tin nhận Chúa, Thúc thật sự đổi mới, nó vui vẻ trở lại và càng hăng hái hơn trong công việc ở sở và Hội Thánh. Nó tâm sự với tôi là nó đã để lỡ cơ hội phục vụ Chúa từ bấy lâu nay. Nó ân hận đã không nhận lời mời gọi của tôi từ lúc ban đầu. Nó thổ lộ với tôi rằng nếu nó không thất bại trong chuyện hôn nhân với Thu có lẽ nó vẫn cho nó là người tài giỏi không cần nhận sự giúp đỡ nào nhưng Chúa đã thấy được điều đó mà chấp nhận mọi sự xảy ra để đưa nó trở lại với Ngài. Và cũng từ khi đón nhận Chúa vào lòng, Thúc không còn thù hận đối với Thu và Hùng. Đôi lúc nó cảm thấy thương hại cho họ, Thu thì chân ướt chân ráo mới sang, Hùng lại phải bỏ một công việc làm tốt, trốn chạy nơi nào, biết có kiếm được việc làm để nuôi sống cho cả hai. Thu và Hùng đã cư xử với nó không đúng nhưng tình yêu của họ đối với nhau thì không có điều gì phải nghi ngờ. Thúc cũng cầu nguyện và tha thứ cho họ. Thấm thoát gần một năm trôi qua, tôi đã có vị hôn thê và chúng tôi chuẩn bị sang xuân sẽ làm lễ cưới.

Tôi áy náy nghĩ tới chuyện Thúc ở lại trong căn apartment một mình, nên đề nghị với nó mua nhà chung cho dù tôi đã lập gia đình, tôi cùng nó vẫn ở chung một nhà. Nó cười rồi bảo tôi vớ vẩn, hãy bỏ thời gian chăm sóc cho gia đình mày, bây giờ tao đã có Hội Thánh đâu có cô đơn bơ vơ như ngày xưa mà mày phải lo. Tôi thấy đức tin nó vững vàng, tôi cũng yên lòng. Tôi cầu nguyện với Chúa hằng đêm, xin Chúa hãy mang một phép lạ đến với Thúc để nó có thể đẩy lùi tất cả sự lạnh lẽo của mùa đông quá khứ mà đón nhận mùa xuân ở tương lai.

Chỉ còn độ một tuần nữa là đến Tết Nguyên Đán, Thúc phải dự một hội nghị về công việc ở hãng nên Thúc bay qua New York. Nó hứa sẽ về ăn Tết với tôi. Tết đến luôn làm cho những người xa xứ như tôi và Thúc càng nhớ quê hương da diết. Tôi cố gắng dọn dẹp nhà cửa thật đẹp, mua sắm bánh mứt hoa quả để hai đứa ăn Tết với nhau. Biết đâu khi tôi cưới Thu rồi tôi không có nhiều thời gian cho nó. Mỗi lần nghĩ tới hôn nhân của mình, tôi thật buồn cho Thúc. Nó đã trở lại bình thường nhưng vết thương lòng của nó thì vết sẹo vẫn còn đó. Chiều hôm đó tôi sửa soạn ra phi trường để đón Thúc thì tôi nhận được thư bảo đảm gửi cho Thúc, trên phong bì tên người gửi là Hùng và Thu. Gần hai năm biệt tin tức nay họ lại gửi cho Thúc. Tôi áy náy trong lòng, tôi không muốn Thúc đau khổ, tôi định mở lá thư xem trước. Nếu nội dung lá thư làm tổn hại tới Thúc, tôi sẽ dấu nhem và không cho Thúc biết, nhưng ngay sau đó lương tâm tôi bị Chúa cáo trách sao tôi lại nghi ngờ sự dữ. Nếu Chúa không cho phép thì không việc gì có thể xảy ra trên đời sống của tôi và Thúc được. Tôi đặt lá thư lên bàn và ra sân bay đón Thúc. Chỉ một tuần vắng mặt mà Thúc có vẻ háo hức nôn nóng, gặp tôi nó nói ngay “Hải, tao được lên chức rồi, mày có nhớ công trình về thay đổi hệ thống làm việc mà tao có lần nói với mày không? Tao chờ đợi bao nhiêu năm bây giờ họ đã chấp nhận và tao sẽ là người chỉ huy công trình ấy. Tao vui mừng không chỉ vì có thêm tiền mà vì tao biết Chúa đã nghe và nhậm lời cầu xin của tao.” Sự vui vẻ hớn hờ của nó cũng lây sang tôi, chúng tôi chia sẻ với nhau biết bao ơn phước mà Chúa đã tuôn đổ trên

đời sống chúng tôi. Nhưng khi về đến nhà thấy lá thư trên bàn tôi lại lấy làm lo. Tôi vội vã cắt nó vào góc bàn và nghĩ để Thức vui thêm chút nữa, nghỉ ngơi, ăn tối rồi sẽ hay.

Sau buổi ăn tối, chúng tôi quyết định đốt lò sưởi cho ấm nhà. Ánh lửa lò sưởi cháy sáng lên sức nóng từ nơi nó phát ra thật ấm áp dễ chịu. Ngồi bên ánh lửa ấm áp giữa những ngày vào xuân trên đất khách, ai không nghĩ tới cảnh một gia đình đầm ấm, nhất là những đứa nhỏ như tôi và Thức. Dù không nói ra, tôi biết cả tôi và Thức đều thả hồn mình bênh bồng trong dòng suy nghĩ đó. Tôi ngược lên nhìn Thức, ánh mắt nó nhìn chăm vào ánh lửa nhưng hồn của nó thì mãi tận nơi đâu. Thức không quay lại nhìn tôi nhưng nó cảm nhận được cái nhìn của tôi và sự chờ đợi của tôi. Nó cất tiếng “Bây giờ tâm hồn tao thật bình an, tao cảm thấy hối tiếc vì không được gặp Chúa sớm hơn. Nếu tao có được tình yêu thương của Chúa như bây giờ, có lẽ tao sẽ xử sự với Hùng và Thu tốt hơn. Tao sẽ không cười bỡ hay hăm dọa đến nỗi Hùng phải bỏ việc và dẫn Thu trốn chạy cho tới bây giờ. Mỗi khi tao nghĩ tới họ, tao đều cầu nguyện cho họ. Máy có thấy rằng Chúa đã thay đổi lòng tao quá nhiều không?” Tôi cảm thấy một tình cảm ngọt ngào tuôn chảy từ tâm hồn Thức tràn ngập chính cả tâm hồn tôi. Tôi rời chỗ ngồi của mình và đến ngồi sát bên nó. Tôi cất tiếng “Tao thật cảm tạ Chúa đã đem mùa xuân tươi mới đến tâm hồn mày, những u ám lạnh lẽo của mùa đông đã qua. Bây giờ tao không còn lo lắng gì cho mày cả, sự vững vàng trong đức tin của mày đã thật sự biến đổi con người mày trở thành một con người mới đầy lòng yêu thương và tha thứ, vậy thì tao không có lý do gì mà

cất giữ lá thư này.” Tôi đi đến góc bàn và lấy lá thư đưa cho Thức. Nó thật sự xúc động khi thấy tên người gửi trên phong bì. Nó vội vàng bóc lá thư ra, một tấm chi phiếu cùng một tấm hình đính kèm với lá thư. Thức cầm tấm hình xem trước, đó là tấm hình một đứa bé vừa tròn tháng tuổi thật bụ bẫm dễ thương với dòng chữ phía sau: Bé Trần Hoài Thức vừa tròn một tháng tuổi kính tặng cha đỡ đầu Nguyễn Khai Thức.” Nó vô cùng ngạc nhiên ngược mắt nhìn tôi nói chẳng nên lời. Tôi giục nó đọc thư đi rồi biết. Đó là lá thư dài đầy tình cảm, Hùng và Thu thành thật xin lỗi Thức vì đã làm cho nó đau khổ suốt thời gian dài.

Sự ích kỷ của hai người quá yêu nhau đã không còn sáng suốt thấy được tai hại của việc mình làm, chỉ biết bất chấp thủ đoạn để đạt đến mục đích. Họ cảm ơn Thức đã không truy cứu thưa gởi, không làm khó dễ họ. Hùng và Thu nói rằng họ sống rất hạnh phúc nhưng hình ảnh Thức luôn làm lương tâm họ bị cáo trách. Nay họ đã có một đứa con trai, họ xin được lấy tên Thức đặt cho đứa bé Hoài Thức có nghĩa là vợ chồng họ sẽ luôn nhớ mãi cái ơn của Thức mà họ được đến với nhau. Họ nói rằng họ không dám xin Thức tha thứ cho họ vì việc làm của họ quá tồi tệ, họ chỉ xin Thức xem đứa con của họ như đứa con đỡ đầu của mình và vì nó xin hãy tha thứ cho cha mẹ nó. Họ gửi trả Thức số tiền Thức đã gửi lo giấy tờ và tiền vé máy bay đưa Thu sang đây..

Thức đã khóc, những giọt nước mắt đau khổ bây giờ bỗng ngọt ngào làm sao. Chúa đã gánh lấy gánh nặng của Thức và đặt trên vai nó là cả tình yêu lớn lao ngọt ngào. Ngài đã lắng nghe và trả lời những kẻ kêu cầu Ngài. Ngài đã đẩy lùi mùa đông lạnh lẽo và đem đến nắng xuân ấm áp đến với Thức, thật vậy lòng Thức bây giờ là cả cánh đồng hoa.

Oàn Phương

Kinh Thánh & Cuộc Đời

Ma Thuật

Ma thuật có khi còn được gọi là quỷ thuật. Đối với nhiều người thì ma thuật là cuộc biểu diễn trên sân khấu trong đó diễn viên sử dụng những mảnh khóc đánh lừa mắt khán giả hay tạo ra các ảo ảnh làm cho khán giả tưởng thật. Nhưng ma thuật còn mang một tính chất hiểm độc khác nữa, đó là nó được sử dụng trong những thứ tôn giáo mang tính chất huyền bí để mê hoặc con người trong khắp thế giới ngày nay.

Một nhà nhân chủng học đã cho rằng ma thuật xuất hiện là do con người muốn chế ngự môi trường tự nhiên. Vì không có khả năng làm việc này nên cho rằng thiên nhiên đã bị những quyền năng khác chế ngự nên phải sáng chế ra loại tôn giáo để chế ngự các thần linh đó. Cho đến khi khoa học và kỹ thuật xuất hiện thì người ta hiểu thêm về các định luật tự nhiên nên cả ma thuật và những tôn giáo huyền bí dùng ma

thuật đã bị người ta khước từ.

Tuy vậy, ta thử tìm hiểu về quyền năng của ma thuật:

Ma thuật bao gồm những hành động nhằm mục đích tạo ra một số ảnh hưởng nào đó bằng cách thực hiện các sức mạnh huyền bí hay tâm linh. Muốn làm được như vậy, các nhà ma thuật sử dụng một số nghi thức, những ngôn ngữ ẩn bí, thần chú và các vật dụng. Khách hàng thường phải trả tiền cho các nghi lễ ma thuật này cho cuộc đời của họ được êm đẹp lâu bền.

Ma thuật đã phát triển trong thời đại của Kinh Thánh và liên hệ đến mỗi khía cạnh trong đời sống như: canh nông, các nghi lễ từ hôn lễ cho đến tang lễ v.v. Nghĩa là mọi lãnh vực mà thành công dường như phụ thuộc vào ảnh hưởng của một số điều kiện thần bí hay thế giới tâm linh.

Trong thời Tân Ước người ta thấy có một số sách dạy về ma thuật đã được viết ra và lưu truyền. Chứng tỏ rằng ma thuật đã được phổ truyền rất rộng. Những câu thần chú đã

được dùng để báo trước về thời tiết, để chữa bệnh, đuổi tà linh, và làm một số hành động mang tính chất khoa học nữa. Ma thuật còn có nghĩa là tiếp xúc được với vong linh của người chết. Trong nhiều trường hợp còn có việc cúng tế, dùng sinh vật và có khi dùng cả sinh mạng con người. Huyền bí học là một hội kín từng thu hút quân lính La Mã rất mạnh, tổ chức này được thành hình trên việc thực hành ma thuật.

Giáo hội luôn luôn gặp khó khăn đối với các hoạt động ma thuật. Một vài thành phần của phong trào Khả Tri Thuyết (Gnosticism) trong thế kỷ thứ hai và ba đã hóa thân thành ra loại Cơ Đốc Giáo theo ma thuật. Tám trăm năm sau nhóm Cathars lại hoạt động tương tự như thế. Người ta bảo rằng cho đến cận đại mà ảnh hưởng của các loại tôn giáo theo ma thuật còn u ám trên những người lập nghiệp tại nước Mỹ, phần ảnh qua biểu tượng trên tờ giấy bạc một đô-la của Mỹ (hình kim tự tháp với hình tam giác có con mắt ở phía trái của tờ bạc. Trên đó chữ Annuit Coeptis là Chúa đã phù trợ công việc của chúng ta làm. Hàng chữ Novus Ordo Seclorum nghĩa là một trật tự mới đã bắt đầu. Dưới chân kim tự

tháp là con số 1776.)

Kinh Thánh dạy gì về ma thuật?

Lê-vi Ký 19:26 “Chớ dùng bói khoa, chớ làm thuật số (hay ma thuật).”

Phục Truyền 18:9-14 nhất là câu 13 và 14 như sau: “Người phải ở trọn vẹn với Giê-hô-va Đức Chúa Trời người. Vì những dân tộc mà người sẽ đuổi đi, nghe theo tà thuật và bói khoa; song về phần người, Giê-hô-va Đức Chúa Trời người không cho phép người làm như vậy.”

Dù vậy, dân Chúa vẫn theo ma thuật. Ta có thể căn cứ vào các lời răn bảo của các nhà tiên tri, sứ giả của Chúa đối với dân Ngài mà suy ra như vậy. Ma thuật trở thành nan đề trong xã hội và tôn giáo.

Ê-sai 48:12: “VẬY người hãy đứng lên, dùng những tà thuật với vô số phù chú mà người đã tập từ khi thơ ấu! Có lẽ người sẽ được lợi ích; và có lẽ hơn đó người sẽ nên đáng sợ chăng?” *Giê-rê-mi 27:9*: “Chớ nghe những tiên tri, thầy bói, kẻ bàn mộng, thầy thiên văn, thầy phù phép của các người...”

Mi-chê 5:12,13: “Ta sẽ làm cho tuyệt những tượng chạm và những trụ tượng khỏi giữa người, người sẽ không còn quỳ lạy trước các công việc tay mình làm ra. Ta sẽ nhổ tượng Át-tạt-

tê khỏi giữa người và huỷ diệt các thành người.” Ngay cả một số người trong hoàng tộc thuộc Israel và Giu-đa đôi khi cũng tham gia vào tà thuật.

II Các Vua 9:22: “Vừa khi Giô-ram thấy Giê-hu thì nói: “Hỡi Giê-hu, bình yên chăng? Nhưng Giê-hu đáp: Chớ! Hễ sự gian dâm, sự tà thuật của bà Giê-sa-bên mẹ vua còn nhiều đường ấy thì bình yên sao đặng?”

II Sử Ký 33:5, 6: “Người cũng lập bàn thờ cho các cơ binh trên trời, lại trong hai hành lang của đền thờ Đức Chúa Trời & và đưa con cái mình qua lửa, tại trong trướng con trai Hi-nôm; người xem bói, ếm chú, dùng pháp thuật, ham theo những kẻ cầu vong và thầy phù thủy; người làm điều ác thái quá trước mặt Đức Giê-hô-va để làm cho Ngài giận.”

Kinh Thánh dạy hoàn toàn khác hẳn với ma thuật của ma quỷ:

1. Kinh thánh không bao giờ ủy nhiệm cho thiên nhiên cái uy quyền thiêng liêng. Trong vật chất hay trong các hoạt động của thiên nhiên không bao giờ chứa đựng sức mạnh tâm linh hay ma thuật. Vật chất là tốt phải bảo tồn và đánh giá cao, nhưng con người chỉ tôn thờ một

minh Đức Chúa Trời. Vì tất cả đều phải nhờ vào sức mạnh của Chúa mà được bồi dưỡng và tiếp tục sự sống.

2. Đức Chúa Trời không phải một sức mạnh không tiên đoán trước được nên con người có thể dùng các khoa ma thuật mà làm cho Chúa dụ đi, hay vui lòng. Chúa là Đấng đã từng được giải tỏ qua cuộc đời, cái chết và cuộc phục sinh của Chúa Giê-xu. Tin Chúa Giê-xu thì biết Đức Chúa Trời, không cần phải dùng tới ma thuật.

3. Ma thuật phụ thuộc vào một số người cho rằng có cái hiểu biết huyền bí nào đó mà đa số quần chúng không có. Kinh Thánh dạy rằng bất cứ ai đều có thể tiếp xúc với Chúa, vì vậy ma thuật không có hiệu dụng nào cả. Thật ra khi nào người ta có quan hệ tới ma thuật, thì lúc đó những người ấy đang đứng về phía ma quỷ, chứ không phải phía của Chúa.

4. Kinh Thánh lên án những ai cố gắng lấy những kinh nghiệm của chính đời mình để áp dụng cho cuộc đời người khác cốt để trục lợi. Kinh Thánh xác định rằng Đức Chúa Trời là Đấng duy nhất chế ngự vũ trụ này và mọi người phải tin rằng Chúa lúc nào cũng hành động hoàn toàn chân xác.

Mùa Xuân nghĩ về “Người Đi Qua Đời Tôi”

Một buổi tối rảnh rang, tôi có dịp ngồi nghe lại nhạc phẩm “Người Đi Qua Đời Tôi,” nhạc Phạm Đình Chương, thơ Trần Dạ Từ. Âm thanh thật nồng nàn trong tiếng ca mang niềm đau ray rứt của mối tình không trọn. Bài hát chấm dứt, nhưng trong thính không vắng lặng, ý nghĩ của tôi vẫn còn tiếp nối.

Xuân đã đến bên ngưỡng cửa. Năm nay thật may mắn cho người Việt ly hương, vì Tết rơi vào ngày cuối tuần. Tha hồ chơi đùa, ăn uống, thăm viếng gia đình, bạn hữu. Chả bù với mọi khi, mừng một Tết rơi vào ngày giữa tuần, ai nấy vẫn cảm cú đi làm, chẳng màng Xuân, Tết, chờ đến cuối tuần mới tụ họp thì khí Xuân đã ngượng mất rồi. Tết quê hương là những ngày tưng bừng nhất. Tết ly hương là những ngày mình ngồi đơn độc nhớ về cuộc đời. Bức tranh tưởng chừng ảm đạm nhưng thật ra mang nhiều ý nghĩa. Phải chăng tâm hồn mình sâu sắc hơn nhờ những giây phút thính lặng?

Tết là phải nói chuyện vui. Tôi muốn lấy tay gạt đi mọi băng khuâng còn vương vất đầu đầy, để nắm bắt nhiều niềm vui đang chờ đón. Niềm vui đó nằm trong những con người đã đi qua

cuộc đời mình. Có người sẽ lắc đầu cho rằng mình thật bất hạnh, chỉ luôn bị bạc đãi, chẳng thấy niềm vui. Cuộc đời thật ra cũng có lắm u ám, nhưng nhìn kỹ xem, ánh nắng vẫn hiện diện đâu đó quanh ta. Đó là lẽ công bằng của cuộc sống. Không ai có tất cả. Không ai mất tất cả. Có câu nói rằng, “Mình nghĩ mình thế nào, thì mình sẽ thành thế ấy.” Mình cho rằng mình bất hạnh, mình sẽ thành bất hạnh. Mình cho rằng mình phước hạnh, mình sẽ thành phước hạnh. Đó là quyền tự do lựa chọn cao quý Chúa dành cho mỗi người. Không ai lấy của mình được, chỉ có mình tự ý quảng đi mà thôi.

Ngồi ôn lại cuộc đời, nhớ về những gì đã giúp hình thành nên con người chúng ta hôm nay, chắc mình sẽ nghĩ đến học đường với thầy cô, bè bạn; nghĩ đến sở làm với những người chủ, người làm chung; nghĩ đến gia đình, và nghĩ đến niềm tin.

Suốt thời đi học, tôi luôn là một học sinh xoàng. Hầu như cả cuộc đời tôi lúc nào cũng “xoàng xoàng” như thế cả. Vậy mà thích. “Trèo cao coi chừng ngã nặng,” tôi nhận xét thế. Những ai thăng hoa cao quá, đến khi rơi vỡ thì tan tành từng mảnh vụn. Tôi ví mình như chiếc bình hoa bằng nhựa, dù có rơi lên rơi xuống cũng không sao, chẳng bể cũng không móp méo gì, chỉ tiếc là không đẹp không sang mà thôi. Tôi không rõ tư tưởng Lão giáo như thế nào, nhưng với tâm tính “xoàng xoàng” như thế, tôi cảm thấy chữ “Nhàn” nằm trong tâm tay. Rất hạnh phúc.

Khi các bạn sinh viên than phiền đi học cực khổ, tôi chỉ cười bảo, “Ừ, chờ đến khi đi làm rồi biết.” Những ngày đầu tiên khi Chúa dựng nên con người, Chúa đã cho con người việc làm, nhưng đó là việc làm vinh quang của sự quản trị công trình tạo dựng của Thiên Chúa. Sau khi con người phạm tội, họ mới bị trừng phạt bởi việc làm. Vì thế, nhiều người thường than thở khi làm việc, dùng những từ ngữ như “thần trâu ngựa, đi cày, làm mọi...” để diễn tả sự làm việc của mình. Nghe qua rất buồn cười, nhưng người trong cánh khó chắc cười không nổi. Đương nhiên tôi cũng có những tháng ngày tăm tối, nhưng ngày Xuân, tuyệt nhiên chỉ thích cái nhìn lạc quan (hãy để cái nhìn lạc quan hướng dẫn bạn suốt năm mới nhé). Trong mỗi nơi tôi làm, Chúa có sẵn sẵn một người hết sức nhân ái, không phải để làm việc dùm tôi, mà để trở thành tấm gương cho tôi noi theo. Tôi luôn nhớ những người đó, cảm ơn họ, vì họ là niềm vui cho tôi trong mỗi ngày tại sở làm.

Gia đình tôi rất bình thường như bao gia đình Việt Nam khác, chẳng có gì đặc biệt, nhưng nghĩ lại thật quý vô cùng. Chúa đã dùng mỗi người trong gia đình tôi cách khác nhau để gây dựng nên tôi ngày nay: người đã dạy tôi ý chí phấn đấu, người đã dẫn dắt tôi đến với Chúa, người giúp tôi lớn lên trong Chúa, người đã làm gương và tập tành tôi trong sự phục vụ Chúa, người luôn an ủi và lắng nghe lời tâm sự của tôi, và hỡi ôi, tôi ghét môn văn là dường nào, mà có người đã ép tôi phải viết đến nỗi bây giờ tôi có thể ngồi đây viết nên những dòng chữ này. Xin cảm ơn gia đình. Xin cảm ơn Chúa đã ban gia đình này cho con.

Cuối cùng, nếu có người nào đã đi qua cuộc đời và để lại ấn tượng sâu sắc nhất, không phải cho một người, mà là cho hàng tỷ người trong bao nhiêu thế hệ, người ấy là Chúa Cứu Thế Giê-xu. Nhiều giáo chủ, nhiều lãnh tụ đã nổi danh trong trần thế, nhưng ai sánh được với Chúa Giê-xu?

Các sách Phúc Âm ghi lại câu chuyện Chúa Giê-xu đã gặp gỡ, trò chuyện, an ủi, khuyên lơn, chữa lành, dạy dỗ biết bao người. Những người đã gặp Chúa, cuộc đời họ không còn như trước. Hoặc họ lìa bỏ tội lỗi để sống cuộc đời mới trong Chúa, hoặc họ tiếp tục miệt mài trong tội với tâm trạng bất an. Chúa đã tỏ quyền năng trên thiên nhiên khi Ngài dẹp yên cơn bão. Chúa tỏ quyền năng trên con người khi Ngài chữa lành mọi bệnh tật. Chúa tỏ quyền năng trên thế lực tối tăm khi Ngài đuổi đi những tà linh khuấy phá con người. Chúa biến nước lã thành rượu nho hảo hạng cho tiệc cưới, đem niềm vui và phước hạnh đến muôn người. Chúa đã biến hóa năm cái bánh và hai con cá thành đủ thức ăn cho vài ngàn người. Thật chỉ có Chúa là Đấng cung cấp và nuôi dưỡng con người. Trong chương trình bận rộn của Chúa, Ngài vẫn có thì giờ cho trẻ em. Các em chạy đến bên Chúa vì nét nhân từ hiện ra trên khuôn mặt. Chúa cúi xuống, bông ảm, chúc phước cho các em. Một buổi trưa hè nắng cháy, bên bờ giếng, Ngài sẵn lòng giải bày Nước Trời cho một phụ nữ ngoại bang, đem sự cứu rỗi đến cho bà ta và nhiều người trong thành phố bà sinh sống. Giữa đêm khuya, sau một ngày dài làm việc mệt mỏi, Ngài vẫn dành buổi gặp gỡ riêng tư cho một lãnh tụ Do Thái đang tìm kiếm chân lý.

Bạn có thắc mắc rằng những điều kỳ diệu Chúa thực hiện đã được ghi

chép trong Thánh Kinh có liên quan gì đến mình ngày nay? Có phải đó chỉ là những mẩu chuyện đã xảy ra 2,000 năm trước, bây giờ khác nào cổ tích? Hồi nhỏ, ba mẹ tôi có hát một Thánh ca mà tôi rất yêu thích, đến bây giờ vẫn còn yêu thích, đó là bài “*Khi Giê-xu qua.*” Tin Lành của Chúa

Giê-xu đến đâu, thì hy vọng và sự cứu rỗi được lan truyền đến đấy. Nếu ngày nay thiên tai vẫn còn là nỗi lo sợ của con người, nếu chúng ta vẫn còn bị bệnh tật hoành hành, nếu chúng ta vẫn còn cần thức ăn mỗi ngày, nếu chúng ta vẫn còn bị đè ép dưới quyền lực tăm tối của tà linh, của những nghiện ngập, nếu chúng ta vẫn chưa thoát được sự chết, nếu chúng ta vẫn còn sống trong tội lỗi và đang tìm kiếm chân lý, hãy biết rằng chúng ta vẫn còn cần Chúa. Những câu chuyện chép trong Kinh Thánh mang cùng một nan đề của thế kỷ 21. Muôn đời, nan đề của con người luôn xoay quanh vấn nạn về thể xác, tâm hồn, và tâm linh. Người đi bộ hay người đi xe hơi, người ở trong rừng hay người ở giữa Nữ Ước, đều cần ăn, cần yêu, và cần được cứu rỗi. Chúa Giê-xu đã đến thế gian, đi qua cuộc đời, để lại dấu ấn diệu kỳ cho nhân loại, là Đấng duy nhất có thể đáp ứng được những vấn nạn của con người.

Một con người bình thường đi qua cuộc đời mình mà mình còn không quen, huống chi Chúa Giê-xu đã đi qua trần gian để đem tin yêu, hy vọng cho con người, mình lẽ nào quên sao?

Mùa Xuân, mong bạn hãy nghĩ đến Đấng đã đi qua cuộc đời vì ai?

Bình Minh

Chân Trời Mới

văn phẩm nguồn sống

Chủ Nhiệm & Chủ Bút:

NGUYỄN SINH

Giám Đốc Điều Hành:

VĨNH PHƯỚC

P.O. Box 4568, Anaheim, CA 92803

Phone: (714) 758-8767

E-mail: info@vpns.com

n_sinh@yahoo.com

Website: www.vpns.org

Lời hay ý đẹp

*Hãy rung chuông đẩy năm cũ đi, rước năm mới về.
Rung những hồi chuông hân hoan ngang qua tuyết giá
Năm cũ ra đi, hãy để cho hân đi
Rung chuông cho giả dối ra đi
Rung chuông mừng đón chân thật về. (L.T.)*

*Mục tiêu của năm mới không phải là để có một năm mới.
Nhưng là để cho mỗi chúng ta có một tâm hồn mới. (G.K.G.)*

*Hãy ném năm cũ kỹ kia vào cõi hư vô thình lạng.
Hãy để cho cái năm bất toàn đó chìm vào quên lãng,
Và cảm tạ Chúa vì nó qua đi thật sự (B.A.)*

*Người lạc quan thức đến giây phút giao thừa để chờ năm mới đến.
Kẻ bi quan cố thức cho đến giao thừa để xem năm cũ ra đi. (B.V.)*

NỔI TIẾNG

Bạn có muốn được nổi tiếng không? Câu hỏi này còn thêm một câu hỏi phụ nữa, đó là nổi tiếng về phương diện nào chứ? Nổi tiếng về làm điều hay lạ, tốt hay xấu, thiện hay lành, hữu ích hay vô ích hay không nữa chứ. Trên đời cũng có những người vì muốn nổi danh mà làm những điều sai trái nữa.

Thật ra, nổi tiếng nghĩa là được người ta chú ý, khâm phục, ca ngợi về một tài năng nào đó.

Nhiều người ngày nay chẳng có một tài năng nào cả, nhưng cũng vẫn muốn nổi tiếng, thành ra có thể làm việc lừa đảo hay xằng bậy cho được nổi tiếng.

Nhiều bạn trẻ ngày nay muốn người ta chú ý, đã phải ăn mặc lò lằng, hay trang sức dị thường, đó là những cách gây chú ý tồi tệ nhất.

Trong niềm tin đặt nơi Chúa, người tin Chúa được dạy là phải sống khiêm nhường, hạ mình, coi người khác tôn trọng hơn mình. Đây là điều rất khó đối với những người theo đuổi danh tiếng.

Chúa Giê-xu kêu gọi: *Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho các con được an nghỉ. Ta êm dịu, nhẹ nhàng trong tâm hồn, nên hãy mang lấy ách của Ta và học theo Ta thì tâm hồn các con sẽ được an nghỉ. Vì ách Ta dễ chịu và gánh Ta nhẹ nhàng.* Lời kêu gọi này cho ta thấy một lối sống hiền lành, không vướng mắc với cuộc đời bon chen vật chất danh lợi, cũng không ưu tư về những gì mình ao ước. Đây là lối sống ở trong đời nhưng không bị cuộc đời làm áp lực khiến ta phải chạy theo hay tìm đến những địa vị, những chỗ đứng. Học theo Chúa Giê-xu là thực hành lối sống đơn giản, bằng lòng với những gì Chúa đã cho và đang hướng dẫn.

An nghỉ trong Chúa Giê-xu không phải là nằm xuống, không phải cách nói diễn tả sự chết. An nghỉ đây là để Chúa làm chủ tâm hồn mình, để những đức tính của Chúa hiển lộ trong đời mình.

Chúa Giê-xu không bảo ta phải vào cuộc đời tu trì, xa lánh trần tục, nhưng đến với Chúa, học theo Chúa, vào đời với thái độ êm nhẹ hạ mình. Đây là lối sống thu hút vô số người và ai học theo Chúa, cảm nhận được ý nghĩa của lời dạy này và thực hành, sẽ thật sự thấy hạnh phúc và an tĩnh tuyệt vời trong tâm hồn.

Đến gần Chúa không phải là quỳ trước bàn thờ hay vào nhà thờ, nhưng là để tâm hồn yên lặng và suy nghĩ về những đức tính của Chúa, xin Chúa cho mình được vào yên nghỉ trong Chúa và thực hành những đức tính này.

Những ai còn cảm thấy cuộc đời nhiều khó khăn và bất mãn với hoàn cảnh, hãy đến với Chúa để được an nghỉ thật sự.

NS